

dané množství slivovice převzítí a trval pouze na opravě účtu dle objednácního listu a ještě v odvolacím sdělení prohlásil, že se mu nejednalo o to, že dodáno bylo o několik litrů více. Byl proto žalovaný povinen dle zvyku v obchodě lihovinami, převzítí celé dodané množství slivovice. Konečně, i kdyby tento názor nebyl správným, byl by musil žalovaný převzítí aspoň množství slivovice, které objednal, a byl by mohl nanejvýše odmítnouti převzetí množství 5.4 litrů, o které bylo dodáno více, což mohlo se státi tím, že by byl žalovaný buď množství, o které bylo více dodáno, ponechal v sudě, nebo je stočil do lahví a dal žalobci k dispozici.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení není opodstatněn. Sám dovolatel tvrdí, že žalobce jinými podmínkami ve faktuře nemůže ho jednostranně donutiti ke změně původní pevné objednávky. Změnil-li tedy žalobce takovým způsobem původní ujednání ohledně splatnosti, nebyl žalovaný proto ještě oprávněn odmítnouti přijetí zboží, netvrdil-li vůbec, že svou jakostí neodpovídalo smlouvě nebo zákonu (čl. 346 obch. zák.). V dovolání se pak již nic dále nerozvádí, pokud se toho týče, že zboží nebylo dodáno promptně. Ostatně význam toho pojmu a, jak se měl zachovati žalovaný, nedodal-li žalobce promptně, vyložil náležitě a obšírným způsobem odvolací soud. Dovolatel zastává jen ještě názor, že, poslal-li mu žalobce proti úmluvě více, mohl zaslané zboží vůbec odmítnouti, aspoň však že měla žaloba, pokud se týče neobjednaného zboží, býti zamítnuta. Avšak ani tu nelze mu dáti za pravdu. Celá zásilka byla by mohla, protože bylo více posláno, pozastavena býti dle čl. 347 obch. zák. jen tehdy, kdyby se bylo zboží tím stalo zároveň vadným k přijetí. Důvod spočíval by v tom, že bez nepoměrného nákladu nebo znehodnocení celku nebylo by možno, oč více zasláno, vyloučiti neb oddělit. Lze-li to, jak správně na to již poukázal odvolací soud, musí smluvené množství býti přijato, ostatní pak dáno k dispozici, aniž kupitel musil přesně zachovati předpis čl. 347 obch. zák. (Staub-Pisko, sv. II. str. 279). Žalovaný však neprávem odmítl celou zásilku, nehledě k tomu, že se jedná toliko o nepatrný rozdíl, kterýž dle znalecova výroku nepadá při obchodě s lihovinami na váhu, zvláště když bylo dodáno v sudě, jenž, nemaje přesné míry, musí býti zcela vyplněn.

Čís. 5459.

V řízení o žalobě nemanželské matky o zaplacení útrat šestinedělí a těhotenství není vždy zapotřebí, by nemanželské otcovství bylo zjišťováno zvláštním soudním výrokem. Zjištění tohoto jest však třeba, domáhá-li se matka na otci, by bylo dítěti placeno výživné, ať již důsledkem §u 1042 obč. zák. ve vlastním jméně nebo jako zákonná poručnice jménem svého nemanželského dítěte. Pokud jest tu na soudci, dáti nemanželské matce návod ku provedení procesních úkonů.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1925, R I 905/25.)

Žalobu nemanželské matky (bydlící na Slovensku) proti otci (bydlícímu v Čechách) o placení výživného a náhradu výloh těhotenství a šestinedělí procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Žalobkyně požaduje jako matka nemanželského dítěte na žalovaném jako přirozeném otci tohoto jejího dítěte jednak výživné měsíčně 300 Kč, jednak výlohy těhotenství 450 Kč a útraty šestinedělí 600 Kč, aniž byla proti žalovanému vznesla žádost o zjištění otcovství. Soud první stolice zamítl žalobu v celku proto, že nelze žádati plnění zákonných otcovských povinností na někom, kdo otcovství k dítěti ani neuznal ani rozsudkem ani jinak za otce dítěte toho uznán nebyl, a dále proto, že na uznání otcovství žaloba nezní a že by ani žalobkyně nemohla žalovati, což platí i o výživném. Usnesením soudu odvolacího byl rozsudek první stolice zrušen dle Šu 496 čís. 3 c. ř. s. a bylo mu nařízeno, by po právní moci tohoto usnesení znovu jednal a rozhodl, a to z toho důvodu, že otcovství žalovaného jest v tomto sporu toliko právním předpokladem žalobního nároku, jež třeba zjistiti, aniž bylo třeba, by v žalobním žádání byl učiněn též návrh na soudní výrok o otcovství a by uznání, správně zjištění otcovství bylo pojato do výroku rozsudečného neb aby předcházel jiný rozsudek o uznání otcovství. S odvolacím soudem nelze sice souhlasiti v této povšečnosti, neboť třeba rozlišovati, že zažalovány jsou jednak výživné na dítě, jednak výlohy šestinedělí a těhotenství pro matku, a že k tomu jest potřebí dvojího měřítka s hlediska dítěte a matky zvlášť. Pokud žalobkyně vystupuje žalobou o zaplacení útrat šestinedělí a těhotenství ve vlastním jméně, jest souhlasiti s odvolacím soudem, že otcovství žalovaného jest toliko právním předpokladem pro její vlastní nárok a tu že není vždy potřebí, aby soudním výrokem zjišťováno bylo otcovství, které se případným úmrtím dítěte mohlo státi snad již bezpředmětným. Tento nárok matčin jest samostatný a bylo lze jej po případě uplatňovati žalobou zvláštní, na zjišťování otcovství k dítěti zvláštním soudním výrokem nezávislou. Jinak jest však tomu v případě, žaluje-li matka dítěte o výživné ať již podle ustanovení Šu 1042 obč. zák. ve vlastním jméně či jako zákonná poručnice jménem svého nemanželského dítěte. V obou těchto případech záleží na tom, by otcovství k dítěti bylo zjištěno buď rozsudkem neb uznáním k placení výživného, ať již za minulost (§ 1042 obč. zák.) neb pro budoucnost. Ze žaloby není docela jasno, pokud se domáhá žalobkyně výživného jako zákonná poručnice svého dítěte neb jménem vlastním a bude v tom směru třeba ještě jejího jasného prohlášení. Na zjištění otcovství zvláštním soudním výrokem má podstatný zájem arciž dítě samo, a matka jeho může vystupovati za ně ve sporu jen jako zákonná jeho poručnice a to se svolením poručenského soudu, je-li tohoto podle zákonů na Slovensku platných vůbec potřebí, což žalobkyně ve svém odvolání popírá a což bude třeba zjistiti. Nedostatek tento jest závažným s hlediska Šu 1, pokud se týče Šu 6 c.

ř. s. a bude na soudu první stolice, by v tom směru dal příslušné příkazy. Nelze dále přehlédnouti, že jde v podstatě o žalobu o otcovství a dítě nezletilé, jsoucí pod zvláštní ochranou zákona (§ 21 obč. zák.) a tu že třeba v první řadě dbáti ustanovení §§ 182, 195, 431 a 432 c. ř. s., jež ukládají soudci, by straně — žalobkyně byla u ústního líčení v první stolici zastoupena toliko soudním, kancelářským úředníkem — dal návod ku provedení jejích procesních úkonů, případně ji přiměl k určovacímu návrhu dle §u 236 c. ř. s. ohledně zjištění otcovství. V žádném směru nestačí tedy důvody prvním soudem uvedené k úplnému zamítnutí žaloby a jest potřebí dalšího jednání a rozhodnutí, jak je nařídil soud odvolací, vycházející z právního názoru částečně aspoň správného.

Čís. 5460.

Náklady vyrovnacího správce nepoživají výsadního pořadí při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost; zajištění jich nelze provést na úkor všeobecné rozvrhové podstaty a předcházejících knihovních věřitelů.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1925, R I 921/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí pohledávku vyrovnacího správce za náklady vyrovnacího řízení, ježto pohledávka ona nepoživá přednostního pořadí ve smyslu §u 216 ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Exekuční řád v §u 216 uvádí, které nároky lze z rozvrhové podstaty v pořadí výsadním zapravit, a k těmto nárokům nepatří odměna správce ve vyrovnávacím řízení; citované ustanovení exekučního řádu nelze obdobně rozšiřovati na jiné případy, ježto by tím otřesena byla důvěra v knihu veřejnou a ohrožen byl reální úvěr pokud se týče jistota hypotekárních věřitelů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správné důvody napadeného usnesení. Nárok na přednostní přikázání požadované a vyrovnávacím soudcem přiřknuté odměny vyrovnávacího správce nelze nikterak odůvodniti ustanovením §u 216 čís. 1 ex. ř., neboť za dražebního řízení nebyla pro osoby k nejvyššímu podání poukázané vůbec správa vedena a vyrovnávací řízení bylo již dávno před tímto dražebním řízením skončeno, byvši zahájeno jen po návrhu a k prospěchu dlužníka samého, jenž zahájením tím nebyl v zásadě obmezen ve své volné dispozici se svým jměním. Nárok ten nelze však ani odůvodniti z čís. 2 §u 216, neboť, byť i exekuční řád neobsahoval zevrubného výpočtu výsadních, zákonným právem zástavním nadaných poplatků, pohledávek a dávek, nestačí poukaz na ustanovení §u 23 vyr. řádu, by z tohoto zákonného ustanovení bylo lze odůvodniti zákonitou přednost před pohledávkami knihovními. Nelze sdíleti názor stěžovatelův, že při stanovení